

„Egyáltalán nem dőlök hátra”

INTERJÚ WIDDER KRISTÓFFAL

szerző: Papp Tímea

Widder Kristóf 2014-ben végzett a Színház- és Filmművészeti Egyetemen fizikai színházi rendező-koreográfus szakon. Nevével kőszínházi és független előadásokban, az alkotói lista szinte bármelyik részében találkozhatunk.

Ha bemutatkozol, mit mondasz, mi vagy: színművész, rendező, koreográfus? Vagy egyszerűen csak színházcsináló?

Talán rendező-koreográfus, de az nem fedné le teljesen. A színházcsináló nagyzolásnak tűnik. Sokakban bujkál a kisördög, hogy az egyetemi szak vajon minden területen elég elmélyült tudást ad-e, és időnként jöttek olyan kérdések, hogy mihez is értünk valójában. Ilyenkor nehezebbé válik az öndefiníció is, mert amikor a legtöbb embernek egy csapásiránya van, a sokrétűség megkérdőjeleződik. Miközben a világ arrafelé megy, hogy igenis szükség van arra, hogy ne egy dologhoz érts. Egyáltalán nem biztos, hogy más profillal ugyanennyi munkám lehetne.

Mi alapján döntesz egy felkérésről?

Egy hónappal ezelőttig volt egy olyan stratégiám, hogy mindent elvállalok az idő-

faktor függvényében. Egész egyszerűen azért, hogy tapasztalatot szerezzek, mert a színházcsinálás leggyakorlatibb részét csak a színházban, munka közben, nem pedig az egyetemen lehet megtanulni. Azt érzem, hogy mostanra már valami jó értelemben vett rutin bekapcsolódott, köszönhetően annak, hogy Székesfehérváron visszatérőként megismertem egy struktúrát, amit más kőszínházaknál és a független projekteknel is tudtam használni. Viszont volt, hogy három-négy dolog futott egyszerre, és miközben az agyamat kontrollálhattam, a test azonnal reagál a túlhatásra. Szóval nem dőlök hátra egyáltalán, de új szempontokat is figyelembe fogok venni a döntéseimnél.

Amikor színészként állsz a színpadon, kikapcsolod magadban a rendezőt?

Most már igen. Ez is a diploma óta eltelt három év hozadéka, de egyáltalán

nem tudatos a változás. Az egyetemen még magamban is bizonytalan voltam, ezért folyamatosan azt futtattam végig, amikor más dolgozott velem, rajtam, hogy vajon tényleg jól csinál-e, hogy én máshogy csinálnám-e. Azóta egy kicsit magabiztosabbá váltam a nézőtérén, ami a színpadi munkámra is visszahat, és rá merem bízni magam másra.

És amikor kinn ülsz a nézőtérén, de alkalmazott koreográfusként, akkor milyen vagy?

Titok! (Nevet.) Ott másféle bizalmi viszony van, hiszen megicscsak a rendező elképzeléseinek kell rajtam keresztül megmutatkoznia. Alá vagyok neki rendelve, miközben annak, hogy valamiféle végrehajtó szerv legyek, egyáltalán nincs értelem. Vannak konfliktusok, persze, de az én feladatom az, hogy megértsem a rendező elképzelését, és

annak megfelelően, ugyanakkor abból az én gondolataimat sem kihagyva adjak megoldást. Azt igyekszem elkerülni, hogy ráhagyjak mindent a rendezőre – akkor minek vagyok ott? (Nevet.)

Az ifjúszt, nulla (Zár-lat), Mindegy - a független előadásokban azon túl, hogy hatással van rád, hogyan választasz alapanyagot?

Mostanában kezdtem azon gondolkodni, hogy kellene-e ebben valamiféle tudatosság. Az egyén és társadalom viszonya mindig is nagyon érdekelt, arra viszont nincs bennem egyelőre törekvés, hogy egy műfajilag is következetes utat építsek. Míg a *Mindegy* és a *nul-la* – jobb szót nem tudok – kortárs eszközökkel akart ehhez a témához nyúlni, a *Tavaszi áldozat* is ebből az indítatásból, de egész más formanyelvet használva született meg. Nem látom formailag annyira távolinak egymástól azt, hogy a 20. század egyik legnagyobb előadási kánonjával rendelkező zeneművével foglalkozzam, vagy „műtyürozósen”, friss irodalmi műveket elektronikus zenével, filmmel kiegészítve dolgozzam, elvárások nélkül. És van egy másik vonal, ami kirajzolódik. A nagy női sorsok megfogalmazása: *Bernarda Alba háza*, *Yerma*, *Psyché*, *Az üvegbúra*. Még nem tudtam megfejtetni, milyen belső késztetés

vitt hozzájuk, de mindegyik saját választás volt. Lehet, hogy azért nem vagyok mély depresszióra hajlamos alkat, mert az élet nagy, tragikus pillanatait ezekben a választásokban élem ki! (Nevet.)

Ilyen körülmények között üdítő A hülyéje?

Amikor nekiálltam, azt gondoltam, egyáltalán nem, utána pedig nagyon élveztem. Evidens volt, hogy meg se próbáljam kifordítani magából, mert a darab és a stílus, a forma nem bírja el. Azt viszont tudtam, hogy a világot, a tempót megválaszthatom, és nem vihetem el drámai irányba, de a felszínességének mégis mélysé-

get kell próbálni adni. Talán sikerült, ebben jó partnereim voltak a fehérvári társulat tagjai. A főpróbahétre már nagyon jól éreztem magam.

A Feydeau-darab a független projektekkel ellentétben komoly szériát futhat a bérlet kijátszása után is.

A próbafolyamat alatt nem az utóélettel foglalkozik az ember, de az nagyon jó érzés, ha valami műsoron tud lenni, ha egy héten többször kapok SMS-t az asszisztentstől előadás után, amikor nem tudtam ott lenni, hogy ma este is ott, úgy és annyit nevetett a közönség, ahol kellett.

Psyché

A hülyéje